

AIXÍS ÉS AIXÒS

Resulta que el 21 d'abril de 2006 vaig obrir un ciberdiari a Internet (un *blog*, vaja), que és una cosa aixís com un diari perquè s'hi escriu dia a dia i els escrits porten data, però els escrits d'un blog es diuen *posts* i tothom els pot llegir a Internet..., bé, i vaig anar explicant-hi la meua vida, coses de sexe i fideuàs i política i educació, que l'adreça era aquesta:

<http://mireiagalindo.blogspot.com>

Que jo no em dic ni Mireia Galindo ni res, ni tan sols em dic Mireia, ves, i al mes de juny de 2007 vaig deixar d'escriure-hi.

I un dia de l'estiu de 2007 la Rosalia va i em diu “escolta, Mireia, estic pensant que aquell blog que escrivies es podria publicar en forma de llibre..., en realitat vares escriure una novel·la sense adonar-te'n, sí, una novel·la eroticopoliticopedagogicopolicial (porno, vaja), és clar que hi ha molta palla i caldria eliminar molts posts, no eliminar els posts que van de palles sinó els altres, i a

més caldria reescriure'n uns quants, i els fils argumentals s'haurien de reordenar i polir, i caldria que jo et corregís el munt de faltes ortogràfiques que hi ha..., però es podria publicar prou, tal vegada el Cocó Prada d'Edicions Galifardeu...”, que va explicar que Edicions Galifardeu era una editorial de Perpinyà i que el Cocó (Francesc) Prada hi dirigia la col·lecció de novel·la eròtica “Sem en Llibertat”, i amb això ja em va començar a ballar el cap.

Total que uns quants dies més tard vaig plantar-me a Perpinyà i vaig cercar el domicili d'Edicions Galifardeu, que no em va costar gaire trobar-lo perquè era al pis de dalt de la Llibreria Galifardeu (Librairie Jeunot), i vaig entrar a la llibreria, “que hi ha el senyor Cocó?”, “jo no pensi pas que hi sigui, és més fàcil el trobar el dimarts, munteu al pis i mireu-ho quanmateix”, però sí que hi era, i davant seu vaig aixecar-me les faldilles i vaig treure'm les calcetes, i li vaig dir que les hi regalava si em convidava a sopar, i al sopar li vaig ensenyar alguns posts impresos, i el senyor Cocó Prada se'ls va llegir mentre jo escollia els plats per a tots dos, i li varen agradar força, els posts i els plats, i a mi també va agradar-me força com em va llepar el Carlitos en acabat de sopar, al pis de l'editorial, que el senyor Cocó Prada parla poc i fluixet, i jo per mi que és per això que té la llengua tan descansada per a allò altre, que amb la punta de la llengua m'agafava baveta meva a l'entrada de la vagina i se l'empassava tota, o abans d'empassar-se-la me la deixava al damunt del clítoris, suau amb la llengua, i ja després sí que se l'empassava la baveta alhora que em xuclava el clítoris, amb uns “slurps!” que em donaven molt de formigueig a tot el Carlitos, i entre dos “slurps!” em vaig escórrer com si se m'escapés l'orgas-

me, que és un tipus d'orgasme molt dolç, aixís com si se m'escapés el pipí però de gustet gustet, i vaig cridar una mica fort i espero que a la Llibreria Galifardeu (Librairie Jeunot) de la planta baixa no hi hagués ningú, i llavors li vaig abaixar els pantalons, “vale, ja veig que vostè només té un diguem-ne mig Sommersby, que vostè no gasta una mida de sabata tipus Sommersby autèntic, vaja, mig Sommersby i prou, i el semen però?, que el té dolcet, vostè, el semen?, buenu ja callo, ja callo, no dic res”, que jo ja veia que del mig Sommersby inicial passàvem a un quart de Sommersby que assenyalava cap a la Llibreria Galifardeu (Librairie Jeunot), però aviat ho vaig arreglar, que jo xerro una barbaritat però també tinc la boca descansada per a allò altre.

En fi, que poc temps després em va trucar el senyor Cocó (Francesc) Prada i em va dir que pagava la pena que m'edités el llibre el Dorremí Farré, propietari d'una altra editorial, que aquesta altra editorial tenia millor distribució o quemsejó, la qüestió és que el senyor Cocó va parlar amb el senyor Dorremí Farré, i heus ací la novel·la, editada per Cos de Tània Edicions, propietat del senyor Dorremí Farré, que ja li he regalat sis calcetes i encara no m'ha convidat a sopar.

Mireia de ca la Mireia

Barcelona, 23 d'abril de 2008

DIVENDRES 21 D'ABRIL DE 2006

Tinc un blog i votaré nul

Com que aquest és el primer post del meu blog millor que em presenti..., buenu, em dic Mireia (en realitat és un altre nom però em fa vergonya dir-lo, que a mi em coneixen molt de la facultat i d'altres llocs, o sigui que és millor fer-me dir Mireia), i visc a Barcelona, que hi vaig néixer el 16 de juny de 1980, o sigui que tinc 25 anys, i vaig aprovar opos el juny passat, de profe de secundària, en concret de Geografia i Història, i enguany m'estic a un institut com a profe, però possiblement el curs que ve ja no hi seré, que no tinc plaça definitiva, opos aprovades sí però plaça definitiva no, i si l'any que ve sóc en un altre insti doncs que trobaré a faltar el Rafa, de Visual i Plàstica, el Rafa fa unes fideuàs molt bones.

M'agrada la política la fideuà el sexe llegir i no m'agrada empassar-me segons quin semen, i vaig votar ERC a autonòmiques de 2003 i Convergència a generals de

2004, i votaré nul a l'Estatut en el referèndum de juny, aixís de clar, i un altre dia ja escriuré més, que me'n vaig de cap de setmana per fugir de Sant Jordi a ciutat.

DISSABTE 22 D'ABRIL DE 2006

Què ens agrada menjar

Ja som fora de Barcelona, el Rafa la Laura la Martina i jo mateixa, i el poble del Rafa és molt bonic i ara ens convidarà a... fideuà!, que a totes tres ens agrada molt, i no la farà ell aquesta vegada sinó que anirem a un restaurant, i dilluns em tocarà tornar a empassar-me classes i més classes de Socials, que m'agradaria no ser profe de Socials sinó de Visual, com el Rafa, o treballar on treballa la Laura, o on treballa la Martina, que no treballen a l'insti i no s'han d'empassar xorrades.

Per cert, no sé si ho he dit, però no m'agrada empassar-me segons quin semen, d'aixòs n'he de parlar un altre dia, quan torni a casa, que a aquest cibercafé em fa vergonya escriure segons què, i un dietari d'Internet o ciberdietari o blog o comesdigui és per parlar clar de tot, aixòs va dir-me la Laura quan em va animar a escriure'n un.

DIMECRES 26 D'ABRIL DE 2006

Espanya: diversitat territorial

Avui em tocava a primera hora el grup de reforç de 3r d'ESO, "Espanya: diversitat territorial" era el títol de l'apartat que hem llegit, de la unitat 9, al llibre de 3r d'ESO d'Editorial Teide, i el mapa d'Espanya del llibre

no estava malament, aixís amb coloraines per a les diferents llengües, però les fotos que il·lustren la “diversitat territorial” eren pèssimes, una andalusa amb faralae i un basc amb boina, que a mi tant se me’n fot d’Espanya, però no va amb mi haver d’explicar a la canalla la “diversitat territorial” amb fotos d’allò de “van en un avió una andalusa amb faralae i un basc amb boina, i diu l’andalusa...”, no ho puc pair.

O sigui que després he arribat una mica empenyada a la classe de 2n de batx., Història de l’Art, i començo a passar les diapositives i quan apareix el David de Michelangelo ja ha hagut de dir l’Ivan que la titola era escarransida, que jo li he dit que estigués per la feina i que una cosa era la mida en repòs i una altra la mida en erecció, llavors ha saltat el Pedro per dir que no sabia que Michelangelo li hagués posat a l’estàtua del David una polla erèctil (cal reconèixer que el Pedro té molt de vocabulari), i que una polla de marbre en erecció havia de ser una cosa digna de veure, i que si el detall de la polla erèctil podia sortir a l’examen de selectivitat.

Quan he sortit he anat directe a la sala de profes, per sort hi era el Rafa, li he dit “vine un moment”, “què vols?”, “que vinguis i callis, que estic de mala llet”..., total que l’he portat al laboratori de Naturals, li he abaixat els pantalons, li he fet una mamada i m’he empassat tot el semen, que aixòs em relaxa, el semen del Rafa té bon gust i em relaxa (també m’ha relaxat la llepada que ha fet després al meu Carlitos, un dia explicaré per què el meu cony es diu Carlitos), i aixòs em recorda que he promès escriure sobre que no m’agrada empassar-me segons quin semen, que els sèmens són molt diversos també.

DISSABTE 29 D'ABRIL DE 2006

No m'agrada empassar-me segons quin semen

Aixís de clar, que a l'insti vàrem enxampar fa temps una nena de 2n d'ESO que feia mamades als de 4t als lavabos dels nois, a tres euros sense empassar-se el semen i a sis euros si se l'empassava (haver d'empassar-se el semen de qualsevol... jo no hauria pogut, n'hi ha d'amargs, un cop vaig vomitar)..., en resum que cinc dies lectius d'expulsió per a ella, i cinc per als que no l'hi feien empassar, i cinc per als que l'hi feien empassar, que el director en volia posar quinze a cadascun però el psicòleg va dir que no convenia, tampoc no es va fer cap gran rebombori ni es va avisar els de Serveis Socials.

Sis euros per empassar-se el de qualsevol..., jo el del Ricard per exemple mai més, ni per mil euros, que no és que ell em pagués res, que ell també em llepava el Carlitos (he promès explicar per què el meu txitxi es diu Carlitos, un altre dia ho faré), però vaja, que no qualsevol semen és empassable, n'hi ha d'amargs, com el nou Estatut que hem de votar al juny, que també és amarg i jo no me'l puc empassar, segur que tornaria a vomitar.

DIUMENGE 30 D'ABRIL DE 2006

Ara resultarà que sóc massa porca

M'ha dit la Laura que ara ja ha llegit aquest blog i que no sigui tan porca i que ja em passo explicant segons què i que encara em descobriren els del Departament

ment d'Ensenyament, o Departament d'Educació, que és com li diuen ara, com si canviant el nom d'una cosa ja estigués canviada la cosa, i ara penso que amb això dels canvis de nom també podrien agafar el Pujol i posar-li de nom Pasqual Maragall, i tira milles, president per sempre i renovat, tampoc no es notaria gaire la diferència, “aquí teniu el nou president, Pasqual Maragall”, “però si és el Pujol!”, “no, senyora, s'equivoca”, “que sí, que és el Pujol, el Maragall és més alt!”, “que no, vostè no ha vist la pel·li *Sommersby* o què?, també deien que el Richard Gere no calçava la mateixa mida de sabata que l'autèntic marit de la Foster, ves, preguntí-ho a la Jodie Foster si el Gere calçava bona sabata o no eh?, ara què me'n diu?, aquest és el Pasqual Maragall, aixís de clar”, i per això votaré nul.

Bé, els comentaris de la Laura, que m'ha dit que a veure si em fan fora per haver contactat que la hi mamó al Rafa al laboratori de Naturals (i que ell em llepa el meu Carlitos, i que de volta en tant vaig a casa seva perquè em pinti nua, que això encara no ho he explicat), o per haver contactat allò de la nena de 2n d'ESO, i m'ha dit també la Laura que he de pensar en com em va costar aprovar opos (tampoc no em va costar tant, i no em fa cap vergonya, que jo les coses les faig per gust, pitjor és matar o robar), en fi, però però però... si va ser ella qui va dir-me que un blog era per parlar de tot!, el que passa és que la Laura té por que jo acabi explicant d'on ve el nom del Carlitos, això passa, és ruca, ¿que no ho veu que amb el nom fals de Laura ningú no sabrà que això de Carlitos té relació amb ella? (una mica més i escric “fel·lació amb ella”, huashuashuas!!!), que això que els noms no siguin els de veritat ho vigilo molt, precisament aquest blog és

com l'esmentada pel·li *Sommersby*, puc dir que algú calça bona mida de sabata (i ho penso dir, i tant!), però ningú no sabrà mai el nom autèntic de cap bonsabataire, i ara em ve al cap el que la Jodie Foster deia a la pel·li *Sommersby*, que deia que el Richard Gere era molt afectuós i que el marit que tenia abans de la guerra era un porc, i no sé jo si la Marta Ferrusola i la Diana Garrigosa creuen que els seus respectius marits, mida de sabata a banda, són igual de porcs o no, però, vaja, que jo votaré nul al nou Estatut, aixís de clar.

DIMARTS 2 DE MAIG DE 2006

L'examen i l'orgasme

Primer l'examen d'Història, que l'han fet avui els de 2n de batx., i en trauré un balanç en xifres, de més a menys:

25 alumnes s'havien de presentar,

20 alumnes s'han presentat,

15 alumnes no portaven rellotge, dels quals sis han preguntat "quan falta?" en algun moment,

5 alumnes no portaven boli, dels quals quatre l'han aconseguit dels altres companys, i a l'altre l'hi he hagut de deixar jo,

5 alumnes portaven estelades, de les quals tres en adheïsius a la carpeta i dos com a dibuix a la samarreta,

5 noies portaven calcetes ben visibles, de les quals dos de vermelles, unes de negres, unes d'estampades i unes de color no identificable,

4 alumnes han demanat títex, que no en portaven,

3 noies portaven tangues ben visibles, dels quals un de blanc amb ribet vermell, un de verd i un de transparent (tampoc no calia, que ja es veia tot),

2 nois portaven calçotets ben visibles, un els portava grisos i l'altre blaus,

2 alumnes no han apagat el mòbil i ha sonat,

2 alumnes portaven banderes espanyoles, una bandera amb toro (adhesiu a la carpeta) i l'altra bandera com a sanefa al coll del polu,

2 alumnes fotien uns ulls que..., vaja que si em diuen que per esmorzar només havien pres pastes amb llet no m'ho crec,

2 alumnes han demanat mocadors de paper, que els queia el moc i no en portaven de mocador,

1 alumne portava un adhesiu de "nazis, no", amb un senyal de prohibit al damunt d'una creu gammada,

1 alumne s'ha petat i l'he expulsat,

1 alumne ha demanat aigua oxigenada, que mossegant-se les ungles s'havia fet sang,

1 alumne ha dit que la batalla de l'Ebre no entrava, que aixòs eren fets d'ara mateix i que el transvasament ja no es feia,

1 alumne ha preguntat si a la pregunta del "president Companys" s'hi havien de posar els noms de tots els companys del president,

¼ d'alumne (braç dret, espatlla dreta i cap) sortia per la finestra que dóna al pati i li he dit que fes el favor de posar-se bé i tancar la finestra.

Evidentment gairebé tots els alumnes formen part de més d'un d'aquests grups de xifres, si no no surten els números.

Ara l'orgasme, que vull aclarir possibles confusions, em refereixo al fet que el Rafa no és el meu nòviu ni res, sexe a l'insti i prou, al seu pis barceloní (ell és garrotxí, ja ho explicaré) hi vaig perquè em pinti nua, que ell és profe de Visual i pinta bé, i a canvi ell em fa un sopar de fideuà, que m'agrada molt, i sopem plegats, sexe res, sexe només a l'insti i quan anem d'excursió amb la canalla, o sigui que ahir vaig anar al seu pis barceloní perquè em pintés nua i em fes una fideuà, i fideuà vàrem sopar, però ahir el Rafa volia fer-me fotos, “vull fotografiar un orgasme autèntic de dona”, “doncs jo no vull, ja ho saps, que aquí a ca teva no em baveja el Carlitos”, “no, jo només vull que et masturbis, només per a les fotos”, “sí, ja ho veus, en pilotes i escorrent-me a les fotos, que no”, “només vull fer-te fotos de la cara, la cara d'una dona quan té un orgasme, com aquella escultura de santa Teresa que va fer el Bernini, la cara és el que importa”.

Total que em va convèncer, que ell és molt artista, i al principi jo em tocava i res, “toca'm tu”, “no, que he de fer les fotos bé”, i llavors em vaig posar a pensar en el Ricard, i me l'imaginava a la banyera trempant, i que el Ricard em llepava l'anús (que això ho feia molt bé, el semen el tenia amarg però em feia petons molt molt dolcets a l'anús —llavis suaus, els seus, perquè de petit havia tocat la gralla—), i així se'm va posar més i més moll el Carlitos, pensant en la dolceta llengua del Ricard, i vaig tenir un orgasme molt dolç, i mentrestant... cliclicliclic (la màquina fotogràfica del Rafa és de reporter, que dispara com una metralladora), i algun dia explicaré per què el Ricard i jo ho vàrem deixar, ho explicaré amb xifres i tot,

igual tenia mil formigues el Ricard, formigues de veritat, ja ho contaré.

DIMECRES 3 DE MAIG DE 2006

La Martina i la Laura

Ahir vaig anar a sopar a ca la Laura, que la Laura ja no estava enfadada pel meu blog, i no sé si he dit que té una germana que es diu Martina, que són germanes de mare però no de pare, la Laura té la meva edat i la Martina en té 45, i la mare d'ambdues en tenia 15 quan es va quedar embarassada de la Martina, que la varen obligar a casarse, i es va separar un any després, i al cap de vint anys va tenir la Laura amb un altre home..., bé, potser ho he dit molt embolicat, mem si ho dic millor, jo tinc 25 anys la Laura també la Martina 45 i la mare de les dues 60, i la Martina i la Laura viuen juntes a Barcelona sense la mare, que per això no hi era al sopar (quin personatge la mare!, ja en parlaré un altre dia).

Vale, el sopar, doncs al sopar vàrem parlar totes tres d'aquest blog o ciberdietari meu, que de la gent que coneix només ho saben elles dues, i la Martina estava molt empipada, “sembla mentida, com ens les hem d'heure!, tanta lluita perquè tu et degradis com a dona en aquell blog de merda teu”, i que ella a finals dels setanta cridava a les manifes (ella en diu *manis*) “les dones patim, les dones de Sidim”, que no vaig entendre ben bé qui era el Sidim aquest ni per què patien les seves dones, però es veu que era una lluita, i deia que posaven les mans aixís ajuntant els índexs per un costat i els polzes per un altre, i deia que

aixòs era el símbol d'un Carlitos (per entendre'ns), que jo ja li ho vaig dir clar, “doncs sembla més aviat una posició de bloqueig del vòlei no?”, i la Laura va riure, i jo també, “ja us en podeu riure, ja, quin parell de ximpletes!, i a sobre voleu votar nul, ja ho va dir Manuela de Madre, que tant lluitar per la democràcia i pel dret de vot de les dones per veure com us hi pixeu votant nul a l'Estatut”, que la Martina va ser del PSUC i ha votat sempre PSUC Iniciativa o PSC, i ara al juny votarà SÍ a l'Estatut, que jo em penso que com que ja va votar SÍ a l'Estatut de 1980 hi va agafar gust i ara ja no se'n pot estar, una mena de penjada ionqui del SÍ, amb síndrome d'abstinència, aixís mateix li ho vaig dir i encara es va empenyar més.

Total que vàrem acabar de sopar ràpid, i la Laura i jo vàrem colar-nos cap a l'habitació de la Laura (a la Laura li fa molta gràcia la seva germana, però se l'estima molt, i jo també me l'estimo, que té raó en moltes altres coses que diu sobre el masclisme), i la Laura i jo vàrem estirar-nos al llit de la Laura i vàrem fer-nos festetes i petons i carícies, que amb la Laura sí que m'excita fer-ho a ca seva, no com amb el Rafa a cal Rafa, amb el Rafa a l'insti sí, però no a ca seva, i la Laura és molt dolceta, “Mireia, deixa'm fer-li un petonet al Carlitos”, i jo llavors em trec les calces i ella em fa mil petonets dolços allà baix només amb els llavis, sense saliva, “amb saliva, Laureta, vaaaaaaa”, “nononò, quan ho demani el Carlitos”, i el Carlitos ben aviat ho demana, dolceta la Laura amb la llengua, i dolcet que té el txitxi quan jo l'hi llepo.